

N:o 83.

Af Herr Pehr Tjernlund: Om indragning af alla i rikets skärgårdar belägna tullstationer.

Man har klagat och klagat ännu med skäl öfver det förfall, hvori vår seglande handelsflotta år ifrån år råkar. Denna flotta minskas årligen, och frågar man vare sig skeppsredare eller sjöfarande om orsaken, får man merendels till svar, att det från Statens sida icke göres något för dess uppmuntran, utan tvärtom söker man på allt sätt gynna ångbåtsflottan på den förras bekostnad.

Bland annat må här påpekas det hinder för seglande fartyg, som blifvit lagdt genom inrättandet och fortfarande bibehållande af tullstationer i flera af landets skärgårdar, oaktadt den friare tullagstiftning, som på sednare tider gjort sig gällande. Hvarje seglande fartyg, äfven den minsta vedskuta, som anländer från närmaste trakt, är skyldigt att ankra vid dessa stationer, för att få sina pass påskrifna och undergå en så kallad visitation, men någon sådan kan omöjligen försiggå, alldenstund lasten ej får rubbas och ändamålet med visitationen således förfelas, ty ingen lär vara nog enfaldig att lägga smuglerigodset på däck eller på ved- eller hölasten, för att derå fästa tullbetjeningens synnerliga uppmärksamhet. Under allt detta hinder för seglande fartyg passera ångbåtarna, äfven om de komma från utlandet, nästan obehindradt förbi dessa öfvervattensklippor, som nämnas tullstationer, och mot hvilka den seglande ovilkorligen måste stranda. Man har i sanning svårt att fatta den orättvisa, som häri uppenbarar sig, så mycket större, som ångbåtarna icke äro beroende af väder och vind så som seglande fartyg.

Beaktas bör, vid bedömandet af denna fråga, de förluster, som kunna drabba dessa seglare genom allenast några timmars uppehåll, hvilket kan förorsaka veckors, ja månaders, hvarigenom rederierna åsamkas oberäkneliga förluster. Må härvid gerna invändas, att det nu för tiden finnes så god tillgång på bogserångare, att någon synnerlig tidsutdrägt för de seglande fartygen ej kan ifrågakomma, men den hjälp, dessa lemna, måste dyrt betalas. Ångflottans intresse är äfven här vid lag tillgodosedt, och jag har svårt att fatta, hvarföre den enskilde skall bringas på kostnader, då Staten derigenom ej tillskyndas minsta nytta.

Oanmärkt torde icke böra lemnas, att det för fartyg ofta är farligt, att, under vissa förhållanden, ankra vid dessa platser. Jag vill t. ex. nämna Sandhamn och Furusund, hvarest rännorna visserligen ega flera famnars vatten, men med pålandsvind riskerar man att drifva close i sjelfva bergen, innan fartyget ser upp för ankaret och fara derigenom uppkommer för både besättning och fartyg.

Jag nämnde, att Staten ej har något gagn af dessa stationer, hvaraf ock tydligen följer, att den måste hafva förlust derpå, derigenom att den nödsakas underhålla en hel mängd öfverflödige och således onyttige tjänstemän.

Men, torde man invända, om icke dessa stationer funnes, skulle lurendrejeri i stor skala bedrivas i skärgården. Detta anser jag vara ett fullkomligt misstag, ty skulle någon vilja lurendreja, vore det lika lätt nu, som om dessa stationer ej funnes. Det låter sig lika väl göra att på de yttre öarne och skären landsätta gods, som att göra det inne i skärgården; och skulle någon vilja begagna sig af denna otillåtna födkrok, torde han icke fästa mycket afseende på det längre afståndet. I öfrigt är ju hvarje seglande fartyg förpligtadt att taga kronolots ombord och denne är ju edsvuren samt skyldig tillse, att intet från fartyget föres i land, förr än efter ankomsten till destinationsorten och föregången visitation. Skulle han icke vara sinnad fullgöra denna sin pligt, kan han tillåta befälhafvare eller besättning i land föra varor äfven sedan tullstation blifvit förbiseglad.

Jag vet väl, att Riksdagen ingick med skrifvelse af den 24 April 1867 till Kongl. Maj:t, angående befrielse för skeppare å inrikes fartyg och båtar att lägga till vid tullstation, belägen utanför destinationsorten, samt att denna skrifvelse den 10 Maj samma år blifvit öfverlemnad till General-tullstyrelsen, med förståndigande att med utlåtande deröfver inkomma, utan att sådant, märkvärdigt nog, efter så lång tids förlopp blifvit till Kongl. Maj:t ingifvet, men som jag icke kan gilla halfva åtgöranden, hvilka icke, såsom förut är nämndt, medföra någon särdeles nytta för det allmänna, utan tvärtom förluster, får jag, för att de besvär, som tynga på vår sjöfart i någon mån måtte lättas, föreslå, det Riksdagen måtte besluta,

att alla i rikets skärgårdar belägna tullstationer måtte så fort som möjligt helt och hållet indragas.

Stockholm den 26 Januari 1870.

Pehr Tjernlund.